

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

„Fericiți cei ce fac poruncile lui...”

Apocalips 22, 14.

Renumitul poet german, Clemente Brentano, a ră-tăcit mult timp pe cărările rigide ale indiferentismului, el a sorbit cu nesaț plăcere-
rile fiilor lumii. Odată totuși a sunat ceasul, ora chemării harului dumnezeiesc și s'a oprit pe drumul peririi. Sufletul i-s'a tulburat, ca și marea furtunoasă. A oftat după pace, după ușurare sufletească. Inzădar a căutat consolare și sfat dela prieteni. S'a scârbit de viața proprie, atât de greșită. Inșă lumea nu i-a putut da pace sufletului.

In această stare sufletească s'a întâlnit cu o colegă, poetă o ființă evlavioasă protestantă, cu Ludovica Heensel, care și ea a fost convertită mai târziu.

Această ființă blândă, cu manierele ei evlavioase și fără preocupări, a câștigat încrederea lui Brentano. Descoperindu-i acesteia toate frământările sufletești ce îl chinuiau Ludovica Hensel a ascultat cu răbdare, liniștită, plângerile poetului și i s'a făcut milă de el. Pe urmă i-a răspuns astfel: „Ce-ți folosește că le spui acestea unei fete tinere, desvăluindu-ți sufletul? Ești catolic, te afli în situația fericită, că poți spune toate durerile sufletești, toate secretele, părintelui confesor. Mărturisește-te! La acest răspuns neașteptat poetul a fost atât de emoționat, că a început să plângă; cei din apropiere au auzit bine cuvintele lui zicând: „Și aceasta mi-o spune mie catolicului,

fiica unui păstor protestant! S'a retras din societate și a lăsat curs liber lacrimilor sale. Ce umilire a fost pentru acest Brentano, răspunsul fetei tinere, că nu în salon, în fața unei fete tinere e locul potrivit de a mărturisi greșelile săvârșite, ci înaintea preotului la biserică. Era însă o umilire, rodnică pentru sufletul lui. Și mai târziu dacă se întâlnea cu fata aceasta nobilă și i se plângea, a primit totdeauna numai acest răspuns: mergi și te mărturisește!

Brentano a ascultat de sfatul bun și după o hotărâre bărbătească și-a propus că va face o mărturisire generală. L-a vizitat pe zelosul preot Tauber și l-a rugat să-l mărturisească, după ce va fi bine pregătit. Și iată îndată dela prima întâlnire cu acest confesor evlavios, a început să se desghețe de pe inima lui, scoarța indiferentismului; în urma sufletului călduros al harului dumnezeiesc deși de întâieș-dată numai în trăsături mari, a marcat starea sa sufletească celui care este pus în locul lui Dumnezeu. O lună întreagă a ținut pregătirea între cele mai mari frământări sufletești. In fine s'a mărturisit, după un răstimp de zece ani. După terminarea mărturisirii a primit deslegare de păcate, iar confesorul ridicându-se din scaunul mărturisirii, între lacrimi, l-a îmbrățișat pe penitentul Brentano.

In altă zi s'a cuminecat. Și cine ar fi în stare să

descrie fericirea, bucuria sufletească, pentru că a

Cu ochi văzători

S'a făcut între mari solemnități și prima cuminecare a copiilor. Sufletele lor s'au curățit și părinții au primit micile lor odrasle nevinovate cu bucurie în casele lor.

Această sărbătoare a nevinovăției a fost rezultatul unei munci neîntrerupte de 45 zile, în care 152 de copii s'au întrunit cu preotul instructor ca să învețe marea știință a mântuirii sufletului.

In cursul acestor 45 zile, în care preotul stă mai aproape de copilași, ca oriunde, seninul muncii oboșitoare a fost mereu întunecat de greutatea ce se pun în calea instrucțiunii. Lipsea cu desăvârșire colaborarea părinților cari barem în aceste zile trebuiau să dea atenție mai însemnată îngrijirii sufletului odraslelor lor.

Dar cei mai mulți nu au făcut. De aici apoi marea greutate în instrucție. Să convingi copilul, să facă aceea, ce părinții nu fac, ba nici cel puțin nu zic copilului să facă, — e greu. Mai ales când ai de a face cu copii complectamente neinițiați în cele religioase, viciați de exemplul rău, cărora — afară de ora de religie — nici odată nu li s'a spus în mod serios, că mai au și unele obligații sufletești. Pietrii, de care se lovește greu piciorul preotului instructor, mai greu, decât în vastele, dar virginele teritorii ale păgânismului, — neviciate de părerile obscure ale părinților refractari.

Cum și ce vor răspunde la vremea lor acești părinți? Cu ce și cum se vor apăra?

Ochii noștri văzători, cari urmăresc pas cu pas, din an în an dezvoltarea sufletească a generației de mâine, cu tristețea văd munca distructivă,

regăsit pe scumpa sa mamă, Biserica și împreună cu ea pacea, cu Dumnezeu și cu sine însuși.

(continuare pe pag. II.)

opera pustiitoare a unor părinți.

Căci opera salvării copiilor în cea mai mare parte este în mâna lor. De datorita lor este a supraveghea, ca copiii să se roage seara și dimineața, ei trebuie să vadă, dacă ascultă sf. Liturghie în Duminică și sărbători, dacă nu rătăcesc între copiii viciați, dacă nu se lasă robiți de cugete nepotrivite frăgezimei sufletului lor și câte și mai câte?

Numai așa va avea rod ziua cea mare a primei cuminecări.

O aniversare

Msgr. Andrea Cassulo, nunțiu apostolic, a fost sărbătorit în ziua de 24 Mai într'un cadru restrâns cu obazia jubileului de 25 ani de episcopat.

In 24 Mai 1914 Eminentia Sa cardinalul Mistrangelo, pe atunci arhiepiscop de Florența a consacrat de episcop de Fabriano și Matelica pe Excelența Sa Andrea Cassulo.

Păstor intru adevăr fericit, Excelența Sa Cassulo, care azi în calitatea lui de nunțiu papal e decanul corpului diplomatic dela București, a parcurs de atunci multe țări și multe orașe umile, purtând în toate locurile mesajul păcii și al iubirii de frate. A fost în Egipt, unde copții și musulmanii chiar l-au încunjurat cu cel mai mare respect și cu nobilă afecțiune. A trecut apoi în Canada și Terra Nova purtând în toate locurile spiritul său apostolic.

Cum a trecut dela Nil la fluviul Saint Laurent, tot așa a trecut dela Saint-Laurnt la Dunăre care a devenit — cum

a zis el însuși — în aceste zile, prin înțelepciunea și largheța de spirit a guvernului român, baza unei cooperării între națiuni.

Sosit la București în 15 Octombrie 1956, Mgr. Andrea Cassulo s'a atașat țării noastre. La masa, care reunea pe cei mai înalți reprezentanți ai Bisericii, ai Curții regale și pe cei mai înalți demnitari ai guvernului român și o parte din corpul diplomatic, nunțiul apostolic a declarat:

„România a afirmat în atitudine sa politică, că lasă deschisă nu numai poartă dela gura Dunării, care a văzut dezvoltându-se viața popoarelor, dar lasă deschisă și inima sa, pentruca națiunile surori să se

poată bucura de binefacerile acestui fluviu istoric, care poartă în cursul său liniștit și bogat destinele generației viitoare”.

Mgr. Andrea Cassulo a reunit într'ou aceeași ordine de idei pe P.P. Piu XII și M. Sa Regele Carol II, căruia și-a exprimat grațitudinea sa profundă și sinceră

Decanul corpului diplomatic depune toate eforturile pentru opera de pace „acest dar prețios în tezaurul națiunilor, pe care toată lumea o caută cu încredere”. Acest înalt prelat vrea să vadă toate popoarele unite în același sentiment de comprehensiune mutuală și mergând mână în mână pe un drum de armonie și prosperitate.

iertarea păcatelor noastre grele, în acest caz Domnul Hristos înzădar ar fi dar puterea iertării păcatelor, apostolilor săi și drept urmașilor lor. În acest caz impuțernicirea apostolilor, nu ar avea nici un înțeles și nu ar fi fost de nici un folos

Frumos a exprimat această idee sf. Augustin (430-VIII-28) astfel: „Mărturisirea păcatelor, pe cum e obiceiul Bisericii, ca apoi Biserica să se roage pentru noi. Să nu zică nimenea: mă voi căi singur, înaintea lui Dumnezeu. El va ști, că țin penitență în adâncul inimii. În acest caz, înzădar s'a zis: ce veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în ceriu! În acest caz, înzădar a primit Biserica cheile împărăției cerurilor. Vroim doară a defaima Evanghelia și cuvintele lui Hristos? Cu alte cuvinte: Hristos ne îndrumă la apostoli și drepti urmași ai aceluia la episcopi și preoți, dacă vrem să obținem iertarea păcatelor.

Deci astfel e evident, că sf. Taină a mărturisirii e de lipsă în mnd necondiționat, pentru mântuirea tuturor aceluia cari după botez au căzut în păcat de moarte. Iar în cazul, când primirea reală a acestei taine ar fi imposibilă, în acest caz e inomis de necesar, dorul ferbinte după ea, împreună cu părerea de rău pentru păcate.

Cum se poate deci a coordona acest adevăr, cu doctrina, că iubirea absolută și părerea de rău, isvorată din iubire au același efect, al iertării păcatelor? Acela, care iubeste cu iubire desăvârșită pe Dumnezeu, din toată inima, din tot sufletul și îi pare rău de păcate, devine prietenul lui Dumnezeu și ca atare câștigă iertarea păcatelor, chiar și cele mai mari. Dar ce înseamnă a iubi pe Dumnezeu peste toate? Înseamnă: a se pleca, a se supune voinței lui Dumnezeu în așa măsură, că suntem gata a implini toate poruncile sau cel puțin acele, care ne obligă sub păcat de

moarte,—și întru toate imprijurările. „Cel ce are poruncile mele și le păzește, acela este carele mă iubeste”. (Io. 14, 21). Iar dacă am păcătuit în mod grav, Dumnezeu ne îndrumă la preotul autorizat de Biserică, ca dela el să primim achitarea judecătorească, — absolvarea legală.

Din cele ce preced rezultă că acela care îl iubeste pe Dumnezeu din toată puterea sa și în urma acestei iubiri îi pare rău de păcatele săvârșite, acela are și dorul de a repara greșala,—păcatul, prin pocăință, și atunci, dacă eventual nici nu se gândește în mod hotărât la aceasta (să zice acum: în subconștient), fiindcă iubirea desăvârșită se cugetă astfel: eu vreau să țin toate poruncile lui Dumnezeu, m'aș și mărturisi dacă mi-ar fi cu putință. Nici chiar suscitarea acestui dor nu e tocmai necesar, pentrucă în părerea de rău, isvorită din iubire, se cuprinde și îndemnul voinței, ca să ne mărturisim păcatele, cu prozima ocazie. Dacă nu e cuprins acest îndemn, nu poate fi vorbă nici de o iubire desăvârșită, pentrucă nu vrea să țină toate legile lui Dumnezeu.

Suntem fericiți noi catolicii, având taina spovedaniei. Aceasta taină nu numai că ne curăță de urâciunea păcatului, dar ne și scutește de păcat și e un mijloc puternic întru ajungerea perfecțiunii creștinești.

Aceasta instituțiune e atacată neîncetat; nici o alta instituție a Bisericii celei adevărate nu e atacată de duhul intunecului cu atâta furie, ca și aceasta taină. Câte pretexte și motive știu inventa unii ca să defaimeze aceasta sfântă taină a spovedaniei, reținând astfel pe credincioșii chiar și dela unica mărturisire obligatorie la sf. Paști! E mult regretabil, că și dintre așa zisii „buni catolici” sunt mulți expuși astfel ispitelor.

„Fericiți cei ce fac poruncile lui...”

Apocalips 22, 14.

(Continuare din pag. I.)

„Ești catolic, ești în situația fericită, că te poți mărturisi; mergi și te mărturisește!” Ce mare adevăr zace în aceste câteva cuvinte! Fericiți suntem noi catolicii, că avem taina mărturisirii și nu putem fi indetul de recunoscători Mântuitorului nostru dumnezeiesc, că ne-a instituit această sfântă taină, prin care preotul rânduit în locul lui Dumnezeu iartă păcatele, dacă păcătosul se căiește cu smerenie, îi pare rău de păcatele săvârșite, se mărturisește și își propune tare, că nu va mai păcătuși și îndeplinește canonul.

Fericiți suntem noi catolicii, că avem această taină, fiind aceasta cea mai ușoară, cea mai simplă formă, prin care ne putem împăca cu Dumnezeu, fiind această taină deodată și un izvor din care izvorește pacea și mângâierea inimii. O spovedanie bine făcută, închide înaintea noastră porțile iadului și ne deschide ușa raiului.

De altă parte însă mărturisirea nu e numai o comoară

neprețuită pentru noi ci deodată e și o obligație severă. Dumnezeiescul nostru Mântuitor a zis Apostolilor săi: „Adevăr zic vouă, ori câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în ceriu; și ori câte veți deslega pe pământ vor fi deslegate și în ceriu”. (Mat. 18, 18) Iar mai târziu, cu puțin după învierea sa, în mod solemn a dat din nou putere apostolilor săi, de a ierta păcatele, prin următoarele cuvinte: „Pecum m'a trimis pe mine Tatăl și eu vă trimit pe voi”. Și acestea zicând, a suflat și le-a zis lor: „luați Spiritul sfânt, cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor: și cărora le veți ținea, vor fi ținute”. (Io. 20, 21—23).

Ce urmează din acestea? În primul rând și în afară de orice indoială, aceea că nu depinde de om, ca oare prin taina mărturisirii, ori prin un alt mod să vrea împăca cu Dumnezeu. Aceasta e absolut cert, fiindcă în cazul, când fără sfânta taină a mărturisirii și fără de preot, am putea câștiga

Congresul Eucharistic din Algir

În curtea noviciatului „Pères Blancs” (părinții albi), a fost celebrată liturgia pontificală în prezența legatului. Cardinalul Verdier a venit aproape de „Maison Carrée (casa pătrată), la 13 km., în estul Algirului unde se găsește: și noviciatul miniorilor din Africa, fondat în 1868 de Lavigerie. Acolo Mgr. Birraux, episcopul din Ombi și superiorul ordinului „Pères Blancs” (părinții albi) a primit pe arhiepiscopul din Paris, înconjurat de toți fii săi, îmbrăcați într'un măreț costum, copiat după al indigenilor.

Numeroșii congresiști cari au

venit la „Maison Carrée”, au rămas în picioare în timpul liturghiei pontificale, căci nici un loc pentru ședere n'a fost făcut în curtea noviciatului.

După executarea programului muzical, cari comportă mai cu seamă 3 oare în arabă pentru Sfânta cuminicătură P. Hewny Pineau urcă în scaun și pronunță, avântarea asupra operelor înlăptuite pe teren African.

În concluzia sa P. Pineau ne înfățișează câteva tablouri din Africa euharistică cu 5000 de misionari europeni, cu un grup de 78.000 negri catekumeni,

2000 călugărițe și cu 4606 preoți colaborează la întinderea împărăției lui Dumnezeu prin strălucirea sf. Cuminicării.

Totuși am rămas încă 180 milioane de suflete pe continentul negru de cucerite.

Să ne rugăm deci ca copiii tuturor triburilor africane să nu mai formeze decât o singură rasă, rasa, fiilor lui Dumnezeu.

„O declarație a cardinalului Verdier. Legatul a prezidat masa oferită în cinstea tuturor prelaților prezenți la congresul eucharistic; masa a fost dată în casa ordinului „Pères Beancs”.

Puțin obosit din cauza datoriei, ce avea de implinit la

Roma, Cardinalul Verdier a profitat de această excursie la Maison Carrée pentruca să facă o plimbare în câmpia învecinată. El a vizitat gările Chiffey, cu faimosul părau a maimuțelor și începutul câmpiei Mitidya, odinioară mlăștinoasă, care a devenit după o muncă mare unul dintre terenurile cele mai bogate ale Algirului.

Eu am spus, iată 8 ani, de când Franța a devenit frumoasă în Algir, a declarat prelabul. Eu reped și adaug că niciodată, n'am simțit atât de mult bătând inima Algirului deodată cu a Franței. Eu am înțeles că primind pe acei cari nu practică legea (credința) noastră inima

Papa a eșit din Cetatea Vaticanului

El a luat în posesie catedrala Romei

Papa Pius XII a ieșit azi din Cetatea Vaticanului pentru prima dată de la suirea sa pe tronul pontifical. Reînviind o tradiție întreruptă timp de aproape un veac, Papa, în calitate sa de episcop al Cetății Eterne, a luat în chip solemn în posesie bazilica patriarhală Sf. Ioan de Latran catedrala Romei. Ultima ceremonie de acest fel fusese aceea din 1846, pe când era papă Pius IX. Pius XI a luat în posesie catedrala din Roma, după încheierea tratatului de la Latran, în 1929, dar această ceremonie n'a avut niciun fast exterior, fiind făcută mai ales pentru a sărbători 50 de ani de preoție ai Papei, știut fiind că Papa Pius XI fusese uns ca preot în această bazilică.

Papa Pius XII a luat azi dimineață în primire catedrala ca un fast deosebit.

La ora 8,25 Suveranul Pontif a părăsit Vaticanul într'un cortegiu de zece automobile. Papa se afla în al cincilea automobil. El era îmbrăcat cu pelerina roșie și avea pe cap pălăria roșie. Era însoțit de Monseniorul Arborio Mella di Santela, pe când în celelalte mașini luaseră loc înalții demnitari ai Curții Pontificale.

Drumul prin Roma, de la Cetatea Vaticanului până la bazilică n'a avut un caracter oficial. Totuși dealungul parcurului se alinaseră toate asociațiile catolice și o mulțime nenumărată, care a aplaudat călduros la trecerea Papei. Pius XII a răspuns salutarilor, dând binecuvântarea. În tot lungul itinerariului era eşalonat un numeros serviciu de ordine.

La ora 8.50 cortegiul a sosit la bazilica Sf. Ioan de Latran, care în calitate de catedrală a Romei, este biserică-mamă și

IMPREUNA CU BISERICA

Deci tot celce mă va mărturisi pe mine înaintea oamenilor, mărturisi-l-voiu și eu pe el înaintea Tatălui meu care este

în ceriuri. Iar celce se va lăpăda de mine înaintea oamenilor și eu mă voi lăpăda de el înaintea Tatălui meu care este în ceriuri.

„Să nu vă pară că am venit să arunc pace pe pământ: n'am venit să arunc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe om de tatăl său și pe mamă de fata sa și pe noră de soacra sa: și vrășmașii omului vor fi căsenii lui. Celce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine: și celce iubește pe fiu sau pe fată mai mult decât pe mine, nu este vrednic de mine. Și celce nu și ia crucea și nu vine după mine, nu este vrednic de mine. Celce și-a aflat sufletul, pierde-l-va; și celce-și va pierde sufletul pentru mine, afla-l-va”.

capul tuturor bisericilor din Cetatea Eternă și din toată lumea. Garda palatină, aliniată în fața porticului, a dat onorurile. Sub portic, Papa a fost întâmpinat de guvernatorul Cetății Vaticanului, de înalții demnitari pontificali, în timp ce clopotele bazilicii și ale celorlalte biserici din Roma sunau de sărbătoare.

Papa s'a urcat la primul etaj, unde era întrunit Sacrul Colegiu. El a primit apoi pe nuntial papal pe lângă Quirinal, care i-a prezentat pe vice-guvernatorul Romei, înlocuitor al guvernatorului, reținut de o boala. Vice-guvernatorul i-a urat bun venit în numele orașului Roma. Răspunzând, Papa și-a exprimat bucuria deosebită de a primi acest salut în palatul în care a fost semnat pactul de la Latran între Sf. Scaun și Italia, „pact de pace, expresie a concordiei între Biserică și Stat”.

A urmat apoi ceremonia propriu zisă a luării în posesie a bazilicii, după care din loggia

exterioară a bazilicii Papa a dat poporului binecuvântarea, în calitate sa de episcop al Romei.

Unicul deținut al închisorii Vaticanului a fost amnestiat. Din Cetatea Vaticanului se anunță că în serbătorea „Corpus Domini” va fi agrafiat singurul locatar al închisorilor Vaticanului. Acesta este un tânăr italian, cu numele Mario Paliși, care a fost funcționar la administrația averilor Vaticanului și care s'a făcut vinovat de delapidare de bani, pentru care a fost judecat la trei ani de închisoare.

Orașul nebunilor

Așa ar putea fi numită capitala Rusiei, Moscova.

Într'adevăr, în acest oraș sunt azi peste 110 mii bolnavi mintali pe când în 1910 nu erau decât 60 mii.

Acest spor de nebunie spune și el ceva.

Spune că necredința și bolșevismul, tăgăduirea lui Dumnezeu și ateismul, nu pot duce decât la nebunie.

Când omul își pierde cumpătul credinței, prăpastia pierzării își deschide gura ca să-l înghită pe totdeauna.

Doamne fereste-ne!

(Vieța Creștină)

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Și defilarea istorică începe. Grupele costumate, sosesc din fundul stadionului, parcurg încet calea centrală, apoi urcă scările tribunei pentru ca să se închine în fața cardinalului legat. Iată apostolul Petru și Ioan însoțind pe Maria urmași de primii evangheliști: un Arab, un Egiptean și un African apoi primii martiri din Africa, sfântul Nymphagenio din Madause și prietenii săi; sfântul Victor precedând martirii amfiteatului din Cartagena, Perpetue și Felicite, unul nobil, altul sclav și cortegiul urmează: Milthiade primind pe Constantin; apoi Sfântul Augustin marele doctor al Bisericii latice; sfântul Gelase,

lor se va împreteni cu a noastră. Este un spectacol care întărește și despre cari eu voi păstra o amintire, nepieritoare. Eu n'am fost mirat, când am găsit aici, loialismul cel mai perfect. Eu voi duce aceste ecouri în capitala și în toată Franța. Eu eram deja un patriot când am venit în Algir. Și sunt și mai mare patriot când este posibil, după cele ce am văzut aici.

Sărbătoarea tinerimii. După masă s'a desfășurat o nouă fază a congresului eucharistic: sărbătoarea tinerimii care a debutat printr'o mare procesiune pe parcursul dintre basilica Notre-Dame din Africa și stadionul din Saint-Eugené.

Pe tot drumul o mulțime imensă, se împingea și chiar stadionul era arhiplin.

Din fața basilicii Notre-Dame din Africa se vedea priveliștea minunată a procesiunii interminabile a cărei prime grupe ajungeau deja stadionul pe când ultimile grupuri erau numai în fața bisericii.

Cocoșați pe movila „saint-Eugenoie” copiii veniseră din toate părțile: din Salvel, din Tell, de pe podișurile înalte, din provincia Oran și Constantive, din Franța, din Maroc și din Tunis. În frunte veniau micii cruciați, în tunice roșii împodobite cu crucea roșie din Malta. A trebuit mai mult de o oră

ca toate grupele, să fi putut pătrunde în stadion, unde mulțimea gemea.

Cardinalul legat, în „cappa magna” presidează manifestația, care trebuia să se desfășoare. El este înconjurat de prelați și stă lângă Mgr. Legnoud, arhiepiscopul Algirului. Timp îndelungat copiii agitau crengi de palmieri și flori iar în onoarea cardinalului aceasta mișcare multicoloră care s'gudue întregul stadion.

Când a intrat în stadion generalul Gourand este obiectul unei manifestări entuziaste. Nu numai mulțimea care ocupă tribuna și băncile, dar și copii strigau trăiască armata! trăiască Gourand.

Maica Sfântă din România

Mi-a fost dat să știu pentru prima dată despre „Maria S. S. di Romania” dela Clarisimul Păr. Dr. Ioan Cristea, vicerectorul Colegiului „Pio Romeno” din Roma, când sosind dintr-o călătorie, ne-a împărțit tuturor elumnilor din numitul colegiu, iconițe și medalii cu chipul Ei după original. Ele au fost scoase cu prijejul comemorării unei însemnate minuni săvârșite de —aceasta iconă înainte cu 300 ani (1638) — minune, prin care orașul Tropea (Calabria—Italia), cu toată înfăptuirea unui puternic cutremur, a scăpat, totuși de orice stricăciune — și tinerii Congresului Maria! Calabrez, cari avu loc la Tropea în 8—11 Septembrie 1938. La aceste mărețe praznice a fost invitat și I. P. P. Sa Andrea Cassulo, Nuniul nostru Apostolic, ca reprezentant al României și din care prilej a ținut o frumoasă conferință despre „Cultul Mariei în România”.

Ceace vreau, este să împărțesc iubitorilor cititori vreo câteva date din trecutul acestei sfinte icoane pictată în stil bizantin și făcătoare de minuni, numele ei fiind legat de țara noastră.

Locul unde se păstrează, este catedrala orașului în care au avut loc serbările amintite: Tropea.

După o străveche legendă ce trăește și azi în mijlocul populației de acolo, ea ar fi fost adusă de niște marinari din Constantinopol, în vremea când era în floare erezia iconoclastă (sec. VIII). Sosită corabia aproape de țărmul orașului, ei nu mai pot înainta, căci sunt opriți de o putere tainică. Inșă minune mare! Un marinar după ce duce icoana Preacuratei ce fusese scăpată de pârjolul nelegiuților să o închine bisericii din Tropea, corabia își poate continua drumul. Părerile istoricilor cu privire la ajungerea ei la Tropea, sunt destul de

divizate. Unii susțin că ar fi fost adusă de călugării Ordinului Sf. Vasile cel Mare, fiind ei cei mai mari apățători ai sfintelor odoare în contra ereticilor. Alții, cum este istoricul bisericesc Teconi — Gallucci, este de părere că aceasta iconă a fost adusă din Nicea sau foarte probabil din România, în 787, de chiar episcopul Tropeei, pe nume Teodor, care a luat parte la sinodul ecumenic ținut în acel an în urbea amintită și în care fură osândiți iconocleștii. Deși ne găsim în fața atâlor părerii în rezolvarea acestei probleme, neștiind ce să credem, totuși noi rămânem, până la găsirea de documente certe, pe lângă tradiție ce este de altfel eternizată și pe-o frescă din catedrala găzduitoare a sfintei icoane: aducerea ei din partea marinarilor. De unde s'a adus? Din ce localitate? Iar nu se știe. Rămâne și aci, ca viitorul să deslege această taină.

Locuitorii orașului — cari încă din vremuri străvechi până azi, sunt vestiți marinari, — precum și din localitățile mai îndepărtate, față de „Madonna di Romania”, au un cult și o reverință specială. În fiecare an se fac pelerinaje și prin cântece sfinte cerșesc milă, și laudă pe Maica lor. Dintre multele, reproduc aci un fragment dintr'un astfel de imn:

Tutte le genti invocano
Il nome tuo Maria
Ma solo a noi col titolo
Dolce di Romania
Chiamarti fu concesso
Per tuo volere espresso
Per singolar favor.

In românește:
Toate neamurile invocă,
Maria, numele tău
Dar singur noi cu titlul:
Dulce din România.
Pe tine să te cheme a fost conces,
Prin voința ta expresă,
Prin unica favoare.

Pe vremuri păstorul meu sufletesc din satul ce l'am părăsit — Preacucernicia Sa Păr. Tit Bud.—imi spunea: Românul ori unde se găsește, laudă și vestește numele Mariei. Iar aci departe pe țărm de mare, de unde au plecat străbunii, se întâmplă invers: „Maica Sfântă din România”, vestește peste veacuri tuturor, numele poporului și a țării pe care o iubeste și ocrotește. Ce mare binefacere! Ce dar minunat dintre miile

primite din partea Preasfintei Fecioare!

Crinii și trandafirii dela Lourdes au înflorit... Un glas b'ând ne chiamă... Să mergem cu'ncredere la Maica noastră, la Izvorul dătător de forță și lumină! Atunci sufletele noastre se vor bucura: pacea și darul lui Hristos prin mijlocirea Mamei îndurătoare, se vor revărșa peste noi.

Roma, 26 Maiu 1939.

Gavril Bălan

Credința și viața

Luni, a doua zi de Rusalii a avut loc la Sighet solemnitatea primei Cuminecări a 152 de copii. Cu această ocazie — pe cum se și cuvine — biserica a avut un aspect de mare serbătoare, împodobită fiind de neobosita Doamnă Cornelia Marina. La Liturghia celebrată la orele 8^{1/2} a cântat corul de sub măiastra conducere a Doamnei Dora Cerveny Stan. A fost o serbătoare impresionantă, care va lăsa umbre neșterse în sufletul copiilor. După Liturghie și cuminecare s'a dat copiilor un dejun. Mesele au fost frumoase aranjate de elevele din cl. VI a Liceului de fete și de elevele românce a gimnaziului de fete rom. cat. Spesele avute și prețul icoanelor comemorative au fost susținute din daniile adunate de 15 cuminecanți.

Opera Pontificală pentru răspândirea credinței în anul 1938 a obținut prin colectă pentru scopurile sale 63 milioane Lire,

cu 3 milioane mai mult, cași în anul 1937. În 33 de țări suma colectei s'a mărit, iar în 10 a scăzut. Cea mai mare sumă a dăruit-o America.

„Un ceas cu Isus”

E Iunie, e sărbătoare,
E luna inimei Preasfinte;
Natura — pentru adorare —
Imbracă haine strălucite.

Un covor brodat în floare
De Regina lunei Maiu
Așternut-a sub Picioare
Ingeri coborâți din raiu.

Vine Regele Iubirei
În vesmânt înpurpurat,
Și pe-altarul umilirei
Așază și tronul de Împărat.

Inima Sfântă vrea veghere
Inimă..., iesle să se nască...
Un ceas doar nu mai mult îți cere
Un ceas cu tine să vorbească.

„Șerpii-ți au culcușul lor
Iar vulpile vizunii”
Dar'pentru un Domn Mântuitor
Unde sunt inimi pustii?

Omule, vecinic te grăbești;
Un ceas, tu n'ai pentru Isus
Curând cu moartea te'nâlnești
Lumei, ce-i pasă că te-ai dus?

Să ne'nfrățim în adorare
Slăvind Inima cea mai Bună
Cu'ntreaga fire în sărbătoare,
Cu Sfinți și Ingeri împreună.

Elena Șimonca Oșianu

Papa Sfrican care îl primește pe Clovis. Ajungem la grupa care simbolizează invazia barbarilor, grupa, care simbolizează pe Trinitarii, pentru mărturisirea captivilor în fine ordinul „N.D. dela Merci” și vecinii aliaji apoi epopea franciscană. Urmează sfântul Ludovic regele Franței, șeful cruciatei.

Urmează apoi șirul captivilor înlănțuiți cărtând, „Le Rosaire” înainte de a suferi martirajul pentru credința lor. Asistăm apoi la venirea Iesuiților în Africa cu sfântul Ignățiu de Loyola: apoi Lazariștii cu sfântul Vincent de Paul.

În sfârșit iată venind pe Geronimo martirul Algirului înconjurat de temnerici.

Urmează parada mare a armatei din Africa cu mareșalul Bourmont, mareșalul Bugeand cu trei soldați cari duc drapelul trei colori.

Mulțimea de pe stadion aclamă neîncetat. Aceasta impresionantă defilare este terminată de mici cruciați gimnaziști, cadeți etc.

În sfârșit urmează ceremonialul micilor cruciați, care oferă în fața Cardinalului operele bune realizate în aceasta companie generală, care a precedat congresul eucharistic.

Legatul papal scoboară în sfârșit depe tron. El se îndreaptă spre altar, îmbrăcat cu mitra de ceremonie, de aur și îmbră-

cat cu o manție. Copiii intonează și imediat toată mulțimea se ridică măreț în senin. „Tantum Ergo”. Cu ceremonialul de binecuvântare cu Preasfântul Sacrament se termină această mare serbătoare a tinerilor catolici francezi într'un cadru atât de grandios.

Cardinalul legat și prelații sunt primiți la municipiul din Saint Eugen. La ora 18 municipiul din Saint Eugen, comuna unde s'a desfășurat ceremonialul de dimineață și de după masă a primit pe cardinalul legat Mgr. Verdier și pe arhiepiscopii și episcopii prezenți. Au fost de față toate autoritățile civile și militare la aceasta

manifestație desfășurată în curtea acestei comunități mici din Algeria.

M. Laquiere primarul din Saint Eugen a pronunțat o alocuțiune scurtă. Cardinalul Verdier în răspunsul său ce zic, cât a fost de ameționat datorita loialității și vervei patriotice, a populației Algeriei care a fost o probă de afecție pentru Franța.

În Dumineca următoare, Preafericitul Părinte Papa Piu XII a dat prin radio binecuvântarea sa apostolică asupra credincioșilor din Alger și din Franța, cu ocazia congresului euharistic național.